

MARK O'CONNELL

MAKİNE OLMAK

*Mütevazı Sorunumuz Ölümlülük
ve Bunu Çözmek İçin Siborglar,
Ütopyacilar, Hackerlar, Fütüristler
Arasında Bir Yolculuk*

Çeviri: Öznur Karakaş

domingo

MAKİNE OLMAK
MARK O'CONNELL

Özgün ismi: To Be a Machine
© 2017 Mark O'Connell

Türkçe yayın hakları:
© 2018 Bkz Yayıncılık Ticaret ve Sanayi Ltd. Şti.
Domingo, Bkz Yayıncılık markasıdır.
Sertifika No: 12746

Çeviri: Öznur Karakaş
Editör: Algan Sezgintüredi
Kapak tasarımı: Yasin Çetin
Kapak illüstrasyonu: Bilal Uğur Liman
Sayfa uyarlama: Betül Güzhan

ISBN: 978 605 198 070 6

Baskı: Aralık 2018
Optimum Basım
Tevfikbey Mah. Dr. Ali Demir Cad. No: 51/1
34295 Küçükçekmece İstanbul
Tel: 0212 463 71 25 Sertifika No: 41707

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın tümünün veya içeriğinin herhangi bir bölümünün yayıncının yazılı izni olmadan, fotokopi yöntemi dahil, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla çoğaltılması yasaktır.

Bkz Yayıncılık Ticaret ve Sanayi Ltd. Şti.
Şahkulu Mah. Büyük Hendek Cad. Brot Apt.
No: 4/10 Beyoğlu İstanbul
Tel: (212) 245 08 39
e-posta: domingo@domingo.com.tr
www.domingo.com.tr

Amy ve Mike için, her şey için

Teknolojinin bütün manası bu.
Bir yandan ölümsüzlüğe karşı iştah yaratıyor.
Öte yandan evrensel bir yok oluşla tehdit ediyor.
Teknoloji doğadan sökülüp alınmış şehvettir.

—Don DeLillo, *Beyaz Gürültü*

İçindekiler

Sistem Arızası.....	1
Karşılaşma.....	11
Ziyaret	23
Bir Kez Doğadan Çıkmayagörelim.....	44
Tekillige Dair Ufak Bir Not	76
Yapay Zekâ ve Varoluşsal Risk.....	83
İlk Robotlara Dair Kısa Bir Not	112
Sadece Makine.....	116
Biyoloji ve Hoşnutsuzlukları	144
İnanç	173
Lütfen Ölüme Çözüm Bulun	193
Sonsuz Yaşama Giden Otobüs	209
Sonlara ve Başlangıçlara Dair Kısa Bir Not	247
<i>Teşekkür</i>	253
<i>Seçilmiş Kaynakça</i>	255

Makine Olmak

Sistem Arızası

BÜTÜN HİKÂYELER BİTİŞLERİMİZDE başlar: Hikâyeler uydururuz çünkü ölüyoruz. Anlatmaya başlayalı beri, hikâyeleri hep insan bedenlerimizden kaçma, hayvandan başka bir şey olma arzusu üzerine anlattık. Yazılı en eski anlatımızda, dostunun ölümünden perişan ve kendisini de aynı kaderin beklediğini kabullenmek istemeyen Sümerli kral Gilgamesi'nin, ölümlülüğe çare bulmak için dünyanın en ucuna gidişini okuruz. Uzun lafın kısası: Eli boş döner. Sonralarsaysa annesinin, yaralanmaz kılmak için Aşil'i Styx nehrine batırdığını görürüz. Bu da işe yaramaz, malum.

Ayrıca *bkz.* Daidalos, derme çatma kanatlar.

Ayrıca *bkz.* Prometheus, çalınan ilahi ateş.

Bizler, biz insanlar, hayali bir ihtişamın enkazında yaşıyoruz. Böyle olmamalıydı aslında: Zayıf olmamalı, utanmamalı, ıstırap çekmemeli, ölmemeliydik. Kendimizi hep ama hep büyük gördük. Bütün sahne, yılan, kutsal elma, cennetten kovulma, ölümcül bir hata, bir sistem arızasıydı. Bu halimize kovularak, cezalandırılarak geldik. En azından hikâyenin versiyonlarından biri, Batılı Hıristiyan hikâye böyle söylüyor. Bu hikâyenin bir yerde amacı, neden böyle fena muamele gördüğümüzü, bu doğaya aykırı doğamızı, kendimizi, bize açıklamaktır.

“Her insan,” der Emerson, “alaşığı edilmiş bir Tanrı’dır.”

Din, aşağı yukarı, bu ilahi enkazdan doğar. Dinle arası bozuk olan üvey kardeşi bilim de bizzat bu hayvani tatminsizliklerle uğraşır. Hannah Arendt *İnsanlık Durumu*’nda, Sovyetlerin uzaya ilk uyduyu fırlatmasının ardından çıkan bir gazete haberinde “insanın yeryüzüne hapsolması” olarak anılan durumdan kaçmanın yarattığı öfori hissinden bahsetmişti. Bu kaçış özleminin, doğal yaşam süresini mevcut sınırlarının çok ötesinde uzatmak için germ plazmasını laboratuvarında değiştirerek üstün insan yaratma girişiminde görüldüğünü yazmıştı. “Bilim insanların yüz yılı bulmadan üretileceğini söylediği bu müstakbel insan,” diyordu, “verili olduğu haliyle (seküler anlamda) yoktan bir hediye oluşuyla, insanın mevcut var oluşuna isyan içerisinde sanki onu, kendi ürettiği bir şeyle değiş tokuş etmek istiyor.”

“Bize verildiği haliyle” insani varoluşa isyan: Bu kitabı yazarken tanıştığım insanları neyin motive ettiğini göstermek için kitabın geri kalanını özetlemeye çalışırken pekâlâ bu ifadeyi kullanabilirim. Bu insanlar, genelde, türün evrimini kontrol etmek için teknolojiden faydalanabileceğimizi, dahası, faydalanmamız da gerektiğini savunan ve transhümanizm olarak bilinen hareketle kendilerini ilişkilendiriyorlar. Ölüm nedeni olarak yaşanmayı ortadan kaldıracabileceğimize, dahası, kaldırmamız gerektiğine; bedenlerimizi ve zihinlerimizi geliştirmek için teknolojiden faydalanabileceğimize, dahası, faydalanmamız gerektiğine; nihayet kendimizi yüce ideallerimizin imgesinde yeniden yaparak makinelere karışabileceğimize, dahası, karışmamız gerektiğine inanıyorlar. Onlar bizlere bahşedilmiş bu hediyeyi, daha iyi ve insan yapımı bir şeyle takas etmek istiyorlar. Olacak mı peki? Göreceğiz.

Ben transhümanist değilim. Daha bu aşamada bile bu kadarı muhtemelen ortadadır. Ancak şu önermesine sempati besledi-

ğimden, hareketin, fikirlerinin ve amaçlarının cazibesine kapıldım: “Bizlere verildiği haliyle” insan varoluşu, standartların altında işleyen bir sistemdir.

Ben de hep içten içe öyle olduğuna inanmıştım ama oğlumun doğumunun ardından, daha elle tutulur bir düzeyde hissetmeye başladım. Üç yıl önce ilk defa kucağıma aldığımda, annesinin, dünyaya getirebilmek için çılginca sancılı ve zahmetli saatler harcamak zorunda kaldığı, titreyen bedeninden daha yeni çıkmış, ağlayan ve titreyen ve kanla kararmış minnacık bedeninin kırılğanlığıyla sarsılmıştım. *Ağrı çekerek doğum yapacaksın.** Bu sistemi geliştirmeli, diye düşünmeden edememiştim. Bunca yol aldıktan sonra bunları aşmış olmalıydık, diye düşünmeden edememiştim.

Yeni baba olmuşsanız uyuyan bebeğinizin ve annesinin hemen yanı başında, yenidoğan bakım ünitesinin suni deri sandalyesine eğreti ilişmişken yapmamanız gereken bir şey var: Gazete okumamalısınız. Ben öyle yaptım ve pişman oldum. Dublin Ulusal Kadın Doğum Hastanesi’nin yenidoğan bakım ünitesinde oturdum, katliamlar ve tecavüzler, rastgele ve sistemli vahşetler, batmakta olan bir dünyadan gelen parça parça mesajlardan ibaret insan sapkınlığı kataloğuna göz gezdirip *Irish Times* gazetesinin sayfalarını her defasında daha da büyük bir dehşete kapılarak çevirdim ve bu karmaşaya, bu türe yeni bir çocuk getirmenin ne kadar akıllıca olduğunu merak ettim. (Üstüne üstlük sanki hafiften soğuk algınlığım vardı diye hatırlıyorum, bu da elbette işimi hiç kolaylaştırmadı.)

Ebeveyn olmak, üzerinizdeki diğer etkilerinin yanı sıra, insanı bu sorunun doğası (ki pek çok açıdan doğa sorunudur) üzerine düşünmeye zorlar. Genel insanlık halinin diğer dehşetleri ve sapkınlıklarıyla birlikte yaşlanma, hastalık ve ölümlülük gerçeği birdenbire kaçınılmazlaşır. En azından bana öyle oldu. İlk aylarda

* İncil, Yaratılış, 3-16. (e.n.)

varlığı oğlumun varlığıyla çok daha fazla iç içe olan karıma da aynısı oldu. O günlerde, hiç unutamayacağım bir şey söylemişti: “Bu kadar seveceğimi bilseydim doğurur muydum, emin değilim.” Mesele zaaf, kırılğanlık. Bu zafiyete, bu kuşkulu nekahete, daha iyisini bulamadığımızdan insan olma hali diyoruz. Tıbbi terminolojideyse hal, hastalık veya başka bir tıbbi sorun anlamında kullanılıyor.

Topraktan geldin, toprağa döneceksin.

Geriye dönüp baktığımda, bu dönemin, aşağı yukarı on yıl önce karşılaştığım, artık düşüncelerimi ele geçirmeye başlayan bir fikre, bu insanlık halinin kaçınılmaz kaderimiz olmayabileceğine kafayı taktığım bir ana denk gelmesi rastlantı olmasa gerek. Miyopluk veya çiçek hastalığı gibi, bu halin de insan dehasının müdahalesiyle yoluna girebileceği fikrinden bahsediyorum. Bu fikre kafayı takmamın nedeni, cennetten kovulma hikâyesine ve ilk günah kavramına kendimi bildim bileli kafayı takmış olma nedenimle aynıydı: İnsan olmaya, kendimizi kabullenememişimize, tabiatımızdan kurtulabileceğimize tuhafça inanışımıza dair derin bir gerçeği ifade ediyordu.

Bu takıntının peşine ilk düştüğüm zamanlarda (bu arayış o zamanlar henüz internetin ötesine, sevilen tabirle “gerçek hayata” yönelmemiştir) “Doğa Ana’ya Mektup” isimli tuhaf ve kışkırtıcı bir metne denk gelmiştim. Adından anlaşılacağı üzere, genelde doğal dünyanın yaradılışından ve idaresinden sorumlu tutulan antropomorfik* figüre hitap eden mektuplardan oluşan bir tür manifestoydu. Metin, orta karar pasif-agresif bir tonla Doğa Ana’ya, şimdiye kadar insanlık projesinde büyük ölçüde iyi iş çıkardığı, bizleri kendi kendine üreyen basit kimyasallardan, kendini anlayabilen ve empati kurabilen trilyonlarca hücreye sahip memelilere yükselttiği için teşekkür ederek başlıyordu. Derken

* İnsan biçimli, insan biçiminde düşünülen, tasavvur edilen. (e.n.)

ustaca *J'accuse* moduna geçiyor ve *Homo sapiens*'in işleyişinde görülen pespaye işçilik örneklerinden bazılarını kısaca özetliyordu: hastalıklar, yaralanma ve ölüm karşısında kırılgan oluşumuz, sadece son derece kısıtlı çevresel koşullarda işlev görebilmemiz, sınırlı belleğimiz, zayıflığı meşhur dürtü kontrolümüz...

Doğa Ana'ya "hırslı insan evlatlarının" toplu sesiyle hitap eden yazar, bunların ardından "insan anayasasında" toplam yedi değişiklik yapılmasını öneriyordu. Artık yaşlanma ve ölümün tiranlığı altında yaşamaya rıza göstermeyecek, biyoteknolojinin sunduğu aletleri, "kendimize kalıcı yaşam bahşetmek ve son kullanma tarihimizi ortadan kaldırmak" için kullanacaktık. Organlarımızı ve sinirsel kapasitelerimizi teknoloji sayesinde geliştirerek algısal ve bilişsel güçlerimizi artıracaktık. Artık kör evrimin ürünleri olmaya boyun eğmeyecek, "fiziksel ve entelektüel yetilerimizi, tarihte hiçbir insanda olmadığı kadar rafine edip artırarak bedensel formumuzu ve işlevlerimizi tamamen kendimiz seçmeye talip olacaktık." Ve artık, karbon temelli biyolojik formlara mahkûm kalarak bedensel, düşünsel ve duygusal kapasitelerimizi kısıtlamayı kabullenmeyecektik.

Bu "Doğa Ana'ya Mektup", transhümanist ilkelerin karşılaş-tığım en açık ve en kışkırtıcı ifadesiydi ve üslubundaki kibir, bu hareketi benim için bu kadar tuhaf ve ilginç kılanın ne olduğuna dair çok mühim bir şey gösteriyordu: Dosdoğruydu, cüretkârdı ve Aydınlanma hümanizmini, topyekûn imha tehdidinde varacak ölçüde radikal uçlara taşıyordu. Bu girişimin düpedüz delilik esintisi taşıdığı hissine kapıldım ama bu delilik, akıl sandığımız şeyin aslında ne olduğunu gösteren önemli bir noktayı ortaya koyuyordu. Mektubun, konuya uygun düşen Max More mahlasını kullanan, transhümanist hareketin en mühim isimlerinden biri olmuş, Oxford mezunu bir filozofun eseri olduğunu öğrendim.

Gördüğüm kadarıyla, bu hareketin kabul görmüş veya standartlaşmış tek bir versiyonu yoktu; üzerine okudukça ve savunucularının görüşlerini anladıkça, insan yaşamına dair mekanistik* –insanların birer aygıt olduğunu, bu aygıtların daha iyi versiyonlarına dönüşmenin kaderimiz ve görevimiz olduğunu öne süren– bir bakış açısına dayandığını daha iyi anladım: Daha verimli, daha güçlü, daha faydalı olmalıydık.

Kendini ve daha genel anlamda türünü, böylesine araçsalci** terimlerle düşünmenin ne anlama geldiğini öğrenmek istiyordum. Daha spesifik şeyler de vardı bilmek istediğim: Mesela nasıl siborg olunabileceğini öğrenmek istiyordum. Sonsuza kadar kod olarak var olma hedefiyle zihnin bilgisayara veya başka bir donanıma nasıl yüklenebileceğini bilmek istiyordum. İnsanın kendisini karmaşık bir bilgi şablonu, bir koddan ne eksik ne fazla olarak düşünmesinin ne demek olabileceğini öğrenmek istiyordum. Robotların kendimizi ve bedenlerimizi anlamamıza dair neleri ortaya çıkarabileceklerini bilmek istiyordum. Yapay zekânın türümüzü kurtarma veya ortadan kaldırma ihtimalinin ne olduğunu öğrenmek istiyordum. Ölümsüz olmanın mümkün olduğuna inanacak kadar teknolojiye iman etmenin nasıl bir şey olabileceğini bilmek istiyordum. Makine olmanın veya kendini öyle görmenin ne anlama geldiğini öğrenmek istiyordum.

Bu yolculukta, yukarıdaki sorulara bazı cevaplar buldum bulmasına ama makine olmanın ne anlama geldiğini araştırırken,

---

* Mekanizm: Tüm olayları hareket ve hareket yasalarına dayanarak açıklayan görüş. (*e.n.*)

** Teorilerin, gerçekliğin doğru birer tasviri değil, olay, olgu ve süreçlerin anlaşılması, çözümlenmesi ve buna dayalı olarak gelecekte olabileceklerin öngörülmesine yardımcı, yararlı birer araçtan ibaret olduklarını savunan düşünce biçimi. Bu düşünceye göre bilimsel teoriler doğru veya yanlış olarak değil, ancak öngörülerinde başarılı olup olmadıklarına göre değerlendirilir. (*e.n.*)

insan olmanın ne anlama geldiğine dair kafamın eskisinden daha çok karıştığını da söylemem gerekiyor. Dolayısıyla daha hedef odaklı okuyucuları uyarmalıyım: Bu kitap, araştırmamda öğrendiklerimin analizi olduğu kadar, bahsettiğim karmaşaya dair bir soruşturmadır aynı zamanda.

Geniş tanımıyla transhümanizm, biyolojiden tamamen azat olmayı savunan bir özgürleşme hareketi. Buna denk ama tam aksi yönden bakan bir yorum da var: Görünürdeki bu özgürleşme, aslında teknolojiye nihai ve topyekûn bir kölelikten başka bir şey olmayacaktır. Bu ikiliğin her iki yüzünü de aklımızın bir köşesinde tutarak ilerleyeceğiz.

Transhümanizmin hedeflediği aşırılıklara (mesela, teknolojiyle etin kavuşması veya zihinlerin makinelere yüklenmesi) rağmen yukarıdaki ikiliğin varlığı bana tam da bu zamana, teknolojinin her şeyi nasıl güzelleştirdiğine ve türlü uygulama, platform yahut aygıtın dünyayı daha iyi bir yere dönüştürdüğüne düşünmeden inanmamızın beklendiği, içinde bulunduğumuz bu zamana dair temel bir hususu anlatıyormuş gibi geliyor: Geleceğe dair bir umudumuz varsa (kendimizi gelecek gibi bir şeye sahip görüyorsak) bu umut büyük ölçüde makinelerimiz vasıtasıyla başarabileceklerimize bağlı. Bu anlamda transhümanizm, ana akım kültürün hatta pekâlâ ileri gidip kapitalizm diyebileceğimiz şeyin zaten doğasında bulunan bir eğilimin yoğunlaşmasıdır.

Ancak bugünün kaçınılmaz gerçeklerinden biri, makinelerimizle devasa bir imha projesini, kendimize ait bellediğimiz dünyanın daha önce hiç görülmemiş ölçekte bir yıkımını yönetiyor olmamızdır. Gezegenin altıncı kitlesel yok oluş evresine girdiği söyleniyor: Alın size bir başka düşüş, bir başka cennetten kovulma daha. Bu parçalarına ayrılmış dünyada, gelecekten bahsetmek için çok geç kalmış görünüyoruz.

Dolayısıyla beni bu harekete çeken şeylerden biri, çağdışılığının paradoksal gücüydü. Kendini gelecek bir dünya vizyonuna azimle yönlenmiş olarak sunmasına karşın transhümanizm bana, radikal iyimserliğin gelecekle ilgili makul bir duruş sayıldığı bir insan geçmişini neredeyse özlemle çağrıştırıyor gibi gelmişti. Transhümanizm ileri bakarken her nasılsa yüzü geriye dönüktü.

Transhümanizm hakkında daha çok şey öğrendikçe, bariz aşırılığı ve tuhaflığına rağmen, Silikon Vadisi kültürünü, dolayısıyla teknolojiye dair sahip olduğumuz genel kültürel imgelemi etkilediğini, biçimlendirdiğini gördüm. Pek çok teknoloji girişimcisinin radikal yaşam uzatma idealine kendini fanatikçe adanmasının (mesela PayPal'in kurucularından biri ve Facebook'un yatırımcısı olan Peter Thiel'in pek çok yaşam uzatma projesine kaynak sağlaması ve Google'ın yaşlanmaya çözüm bulmak üzere, biyoteknoloji iştiraki Calico'yu kurması) arkasında transhümanizm var görünüyordu. Hareketin etkisi, Elon Musk'ın, Bill Gates'in ve Stephen Hawking'in yapay zekânın türümüzü ortadan kaldırma ihtimaline karşı dozu giderek artan uyarılarında da görülüyordu. Google'ın, teknolojik Tekilliğin bayraktarı Ray Kurzweil'ı başmühendis olarak atamasından bahsetmiyorum bile... "En sonunda, aklınıza takılan herhangi bir şeye hemen yanıt veren bir implanta sahip olacaksınız," diyen Google CEO'su Eric Schmidt'inki gibi iddialarda transhümanizmin izini gördüm. Bu adamların (neredeyse tümü erkekti) hepsi, insanların makinelerle birleşecekleri bir gelecekte bahsediyordu. Kendilerince, türlü şekillerde "insan-sonrası" bir gelecekte bahsediyorlardı; tekno-kapitalizmin kendi yaratıcılarını gömdüğü, kendini idame ettirecek, vaa-dini yerine getirecek başka biçimler bulduğu bir gelecekti bu.

Max More'un "Doğa Ana'ya Mektup"unu okumamın üzerinden çok geçmemişi ki YouTube'da *Technocalyps* adlı bir filme denk geldim. Frank Theys adında Belçikalı bir sinemacının 2006

yılında çektiği bu belgesel, harekete dair bulabildiğim çok az sayıda filmden biriydi. Filmin ortalarında bir yerde, kısa bir sahnede, siyahlara bürünmüş, sarışın ve gözlüklü genç bir adam, tek başına bir odada oturmuş, tuhaf bir ritüel icra ediyordu. Sahne loş bir şekilde ışıklandırılmış, web kamerasına benzer bir şeyle çekilmişti ve bu haliyle nerede olduğumuzu kestirmek oldukça güçtü. Yatak odasına benziyordu ama arkadaki masanın üzerinde bilgisayarlar vardı, yani burası pekâlâ bir ofis de olabilirdi. Bej kasaları ve tüplü monitörleriyle bu bilgisayarlar, filmin aşağı yukarı bu yüzyılın başlarında çekildiğini gösteriyordu. Bu arka planda, genç adam, kollarını tuhaf, dini bir ayin gerçekleştirir gibi başının üzerinde kavuşturmuş, yüzü bizlere dönük, ayakta dikiliyordu. Sesine mekanik bir nitelik katan, hareketli bir İskandinav vurgusuyla konuşmaya başlıyordu:

“Veri, kod, iletişim... Sonsuza kadar, âmin.”

Bu zikrin ardından, kollarını önce indiriyor, iki yana açıyor ve sonra ellerini göğsünün ortasında birleştiriyordu. Odaya dönüyor, dört yöne ezoterik birer takdis işareti yaparak her birinde bilgisayar çağının kutsal isimlerinden birinin adını anıyordu: Alan Turing, John von Neumann, Charles Babbage, Ada Lovelace... Derken bu rahibe benzer genç adam, kollarını çarmıha gerilmiş gibi iki yana uzatıp hiç kıpırdamadan öylece duruyordu.

“Etrafımda bitler ışıldıyor,” diyordu, “içimdeyse baytlar. Veri, kod, iletişim... Sonsuza kadar, âmin.”

Bu genç adamın Anders Sandberg adında İsveçli bir akademisyen olduğunu öğrendim. Sandberg’in ilginç ayininin apaçıklığı, transhümanizmin dini alt metnini kült şeklinde icra edişi beni cezbetti ama bunu ne kadar ciddiye almam gerektiğini, bu performansın biraz oyunbaz, hafif parodi kıvamında olup olmadığını pek çıkaramadım. Yine de bu sahneyi tuhaf bir biçimde etkileyici, hatta akılda kalıcı buldum.

Belgeseli seyrettikten kısa bir süre sonra, Sandberg'in Birkbeck College'da bilişsel gelişim üzerine bir konuşması olacağını öğrendim. Londra'ya gitmek üzere plan yaptım. Başlamak için iyi bir yer gibi görünüyordu.

Karşılaşma

BIRKBECK'TE, AĞZINA KADAR dolu amfinin arka sırasına kurulup salonda toplanan kalabalığa göz gezdirdiğimde, geleceğin bu haliyle geçmişe çok benzediğini düşündüm. Dr. Anders Sandberg'in konuşması, Londra Fütüristleri adında, 2009 yılından beri "insan-sonrası" olmaya can atanların ilgisini çeken konuları tartışmak üzere düzenli olarak bir araya gelen transhümanist bir platform tarafından düzenleniyordu. İnsan ömrünün ciddi oranda uzatılması, zihin yükleme, ilaçlar ve yeni teknolojiler vasıtasıyla zihinsel kapasitelerin artırılması, yapay zekâ, protezler ve genetik modifikasyon aracılığıyla insan bedeninin geliştirilmesi tartışılan konular arasındaydı. Derin bir toplumsal dönüşümü, insanlık halinin yaklaşan biçimsel değişimini düşünmek üzere toplanmıştık ama toplananların ezici çoğunluğu erkekti. Bu yüzlerin neredeyse tamamının akıllı telefon ekranlarının donuk ışığıyla aydınlandığını bir yana bırakırsak böylesi bir toplantının son iki yüzyılın herhangi bir anında gerçekleşmesi mümkündü: Nihayetinde Bloomsbury'deki bir salonda, aslen erkeklerden ibaret bir grup, başka bir adamın gelecek üzerine konuşmasını dinlemek üzere toplanmıştı.

Kalın kızıl kaşlı, orta yaşlı bir beyefendi, kürsüye yaklaştı ve toplantıyı ele aldı: Londra Fütüristleri'nin başkanı, tanınmış